

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	9011010046
Dátum vydania rozhodnutia:	18.04.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: FLASH PREŠOV, spol. s r.o., Svätoplukova č. 2, Prešov, zastúpeného JUDr. Petrom Kubíkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vajnorská 8/A, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. R/74/ZŽL/03/2010 zo dňa 28.9.2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiiu v Bratislave č. R/74/ZŽL/03/2010 zo dňa 28.9.2010 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 33 € v lehote 15 dní na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Navrhovateľ podal včas opravný prostriedok proti rozhodnutiu odporcu č. R/74/ZŽL/03/2010 zo dňa 28.9.2010, ktorým podľa ustanovenia § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zák. č. 308/2000 Z. z.“ alebo „ZVR“) zamietol žiadosť navrhovateľa o predĺženie platnosti licencie č. R/74 z dôvodu nedodania žiadosti o predĺženie platnosti licencie v zákonom stanovenej lehote. V danom prípade Rada takto rozhodla, keď dospela k záveru, že nie je právne a fakticky vôbec možné, aby účastník konania vysielal prostredníctvom frekvencií, ktoré boli pôvodne súčasťou licencie č. R/74. Frekvencie 103,7 MHz Prešov - Lysá Hora a 91,7 MHz Košice, ktoré boli súčasťou licencie č. R/74 boli totiž právoplatne pridelené iným subjektom a v súčasnosti sú týmito subjektami na základe tohto titulu aj využívané. Nie je preto podľa Rady mysliteľné, aby boli prostredníctvom jednej frekvencie šírené na rovnakom území dve rozhlasové programové služby a ani zák. č. 308/2000 Z. z. neumožňuje existenciu dvoch právnych titulov k jednej frekvencii. Podľa Rady hoci Najvyšší súd SR vo svojom predchádzajúcom rozsudku 5SŽ 79/2008 výslovne po Rade požadoval vyporiadanie sa s touto situáciou, tak sám Najvyšší súd SR sa k

tejto situácii vo svojom poslednom rozsudku 3 SŽ 68/2009-37 nevyjadril. Ďalej Rada dôvodí tým, že z právneho pohľadu nie je tiež možné predĺžiť licenciu s inými ako pôvodnými frekvenciami, keďže každá frekvencia musí byť v zmysle § 48 zák. č. 308/2000 Z. z. pridelená vo výberovom konaní. Rovnako nie je možné predĺžiť licenciu bez frekvencií, pretože by de facto aj de iure išlo o zmenu licencie, ktorá je bez súhlasu vysielateľa možná iba v jednom špeciálnom prípade podľa § 51 ods. 7 zák. č. 308/2000 Z.z.. Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 14.9.2010 podľa Rady vyplýva, že túto situáciu si uvedomuje aj účastník konania, keď na ústnom pojednávaní uviedol, že vyriešenie ukončenia správneho konania vidí v pridelení alternatívnej frekvencie a v prípade, že neexistuje priestor na pridelenie frekvencie, alternatívou bude finančná kompenzácia, ktorú si účastník konania bude uplatňovať. Účastník konania tiež výslovne uviedol, že si je vedomý skutočnosti, že frekvenciu nemožno prideliť inak ako vo výberovom konaní. Rada poukázala tiež na to, že závery z rozsudku NS SR č. 3 SŽ 68/2009-37 zaväzujú Radu k právne aj fakticky nemožnému konaniu, keď uviedol, že so zmeškaním lehoty podľa § 52 ods. 2 zákon nespája žiadny následok a že Rada nemôže rozhodnúť podľa § 52 ods. 4 o zamietnutí žiadosti o predĺženie licencie, pričom podľa Rady Najvyšší súd SR v uvedenom rozsudku nepoukázal na žiadny návod, ako má Rada v danej situácii postupovať, smeruje z hľadiska jeho záverov k predĺženiu platnosti licencie avšak takéto rozhodnutie je za danej právnej situácie nemožné. Rada ďalej dôvodí tým, že napriek skutočnosti, že zák. č. 308/2000 Z. z. explicitne neupravuje postup Rady v prípade zmeškania lehoty podľa § 52 ods. 1 vysielateľom, tento postup je použitím štandardných interpretačných metód - teleologického, systematického a logického výkladu - zo znenia zákona vyvoditeľný. Rada tak uplatnením diskrečnej právomoci, ktorá spočíva v rozhodovaní o predĺžení/nepredĺžení licencie v súlade s kritériami demonštratívne uvedenými v § 52 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z., dospela k záveru, že za takéto kritérium je nutné považovať aj splnenie lehoty podľa § 52 ods. 1 a jej nesplnenie musí mať za následok zamietnutie žiadosti na základe § 52 ods. 4. Rada v závere svojho rozhodnutia uviedla, že z Nálezu ÚS SR IV.ÚS 102/08-71 zo dňa 31. júla 2008, ktorým bolo zrušené prvé rozhodnutie NS SR 5 SŽ 33/2005 z 21. októbra 2005, žiadal ústavný súd po NS SR nápravu v dvoch bodoch 1) dať do súladu posúdenie charakteru lehoty podľa § 52 ods. 2 zák. č. 308/2000 Z. z. a 2) vysporiadať sa s argumentáciou účastníka konania ohľadom nemožnosti preklúzie práva bez právnej normy výslovne k tomuto následku smerujúcej. S otázkou charakteru lehoty sa NS SR vysporiadal až vo svojom treťom rozsudku 3 SŽ 68/2009-37 a s druhým uvedeným bodom sa NS SR doteraz nevysporiadal. Rada v tejto súvislosti dôvodí, že zo žiadnej časti nálezu ÚS SR nevyplýva, že by ÚS SR predpokladal konečný úspech účastníka konania v predmetnom konaní. Neúspech účastníka konania - navrhovateľa predpokladal vo svojom odlišnom stanovisku k nálezu ÚS SR sudca Orosz, ktorý presne pomenoval hlavné problémy celej situácie, ako i to, akým výsledkom by malo konanie v konečnom dôsledku dopadnúť a poukázal na jeho písomné stanovisko.

Proti rozhodnutiu Rady podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozhodnutie Rady ako nezákonné zrušil a vec vrátil správneho orgánu na ďalšie konanie. Uviedol, že Rada vydala vo veci v poradí už tretie rozhodnutie, ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o predĺženie vysielacej licencie. NS SR vo svojich rozsudkoch 5SŽ 79/2008 zo dňa 10.2.2009 a 3SŽ 68/2009 zo dňa 11.3.2010 skonštatoval pochybenie Rady pri aplikácii ust. § 52 ods. 4 a zhodne v oboch prípadoch konštatoval, že odporca nemohol zamietnuť žiadosť navrhovateľa o predĺženie vysielacej licencie podľa § 52 ods. 4. V danom prípade Rada ignorovala právne záväzný názor NS SR, ako aj Ústavného súdu SR, ktorý tiež konštatoval nesprávnu aplikáciu § 52 ods. 4 zo strany Rady. Rada opätovne takto rozhodla a to napriek skutočnosti, že zákon so zmeškaním lehoty nespája zánik práva na predĺženie vysielacej licencie a ani zmeškanie lehoty nepredstavuje žiaden zo zákonom taxatívne uvedených dôvodov, na základe ktorých môže Rada žiadosť o predĺženie vysielacej licencie zamietnuť a poukázal na príslušnú citáciu z rozsudku NS SR č. k. 3SŽ 68/2009 zo dňa 11.3.2010. Navrhovateľ uviedol, že vôbec nepopiera fakt, že svoju žiadosť o predĺženie licencie podal mimo špecificky určenej jednomesačnej lehoty, tvrdí však zhodne s názorom Najvyššieho súdu SR, že táto skutočnosť nemala žiaden následok a nemohla byť dôvodom na zamietnutie žiadosti. Z právneho stavu ustáleného predchádzajúcimi rozsudkami NS SR je zrejmé, že odporca mal povinnosť rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o predĺženie platnosti vysielacej licencie, pričom žiadosť mohol zamietnuť výlučne z taxatívne uvedených dôvodov predpokladaných zákonom (ktoré sú vymenované v § 52 ods. 5 ZVR, ktoré však nenastali) a žiadosť navrhovateľa nemohol zamietnuť podľa § 52 ods. 4 ZVR z dôvodu zmeškania lehoty na podanie žiadosti. Argumentácia Rady,

že rozhodnutie NS SR č. k. 3Sž 68/2009 zo dňa 11.3.2010 nie je právne a fakticky možné vykonať, je scestná a jeho názor o tom, čo je a čo nie je právne možné je irelevantný vo vzťahu k odlišnému záväznému právnomu názoru súdu. Odôvodnenie „právnou a faktickou nemožnosťou“ vydania zákonného rozhodnutia nijako nekorešponduje s výrokovou časťou rozhodnutia, ktoré výslovne poukazuje na to, že ide o rozhodnutie podľa § 52 ods. 4 ZVR a rozhodnutie Rady je rozhodnutím svojoľnej interpretácie o „právnej nemožnosti“ zákonného rozhodnutia a tým vybočilo z ústavného rámca oprávnení správneho orgánu definovaného čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Rada sa k opravnému prostriedku navrhovateľa písomne vyjadrila a poukázala na citáciu § 52 ods. 4 ZVR a na dôvody svojho písomného rozhodnutia. Uviedla, že nie je pravdou, že by Ústavný súd SR v náleze IV.ÚS 102/08-71 zo dňa 31.7.2008 konštatoval nesprávnu aplikáciu § 52 ods. 4 ZVR. Ústavný súd SR v zásade žiadal po NS SR nápravu v dvoch bodoch, na ktoré Rada poukázala i v závere svojho rozhodnutia. NS SR v dvoch zrušujúcich rozsudkoch 5Sž 79/2008 a 3Sž 68/2009 síce konštatoval, že Rada nemôže rozhodnúť podľa § 52 ods. 4 ZVR o zamietnutí žiadosti o predĺženie licencie, avšak nakoľko sa nezaoberal ani argumentáciou navrhovateľa ani odporcu, nie je z uvedených rozsudkov NS SR zrejmé, ako by mal v danej veci odporca ďalej postupovať. Po nadobudnutí právoplatnosti prvého rozhodnutia Rady zo dňa 22.5.2005 bola Rada povinná pre zabezpečenie efektívneho využívania frekvenčného spektra prideliť frekvencie iným úspešným vysielateľom. Rada ďalej uviedla, že v náleze ÚS SR je citované ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a následne je uvedený: „Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd pri rozhodovaní v predmetnej veci tým, že vôbec nereagoval na citovanú argumentáciu sťažovateľa, nepreskúmal komplexne sťažovateľove procesné a hmotné námietky, nepostupoval dôsledne v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a relevantnej judikatúry ESLP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný, a preto jeho konanie nebolo v súlade s princípmi spravodlivého procesu a dôsledky jeho pochybenia sú v neprospech sťažovateľa. Požiadavky na spravodlivý proces a odôvodnenie rozhodnutí podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v zásade vzťahujú aj na správne súdnictvo realizujúce čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré racionálne a logickým spôsobom dáva odpoveď na všetky argumentačné tvrdenia uplatnené účastníkmi konania, ako aj na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (m. m. IV.ÚS 115/03). Ďalej podľa Rady skutočnosť, že nie je možné vyhovieť žiadosti navrhovateľa, nie je tak, ako to mylne uvádza navrhovateľ „názorom“ správneho orgánu, ale je dôsledkom nedbanlivého konania navrhovateľa, keď sa vo výberovom konaní po právoplatnosti rozhodnutia R/74/RZŽ/02/2005 neuchádzal o frekvencie 103,7 MHz Prešov - Lysá Hora a 91,7 MHz Košice, ktoré boli súčasťou navrhovateľovej licencie č. R/74. Navrhovateľ si je sám vedomý faktickej a právnej nemožnosti vyhovieť jeho žiadosti o predĺženie platnosti licencie, čo vyplýva z ústneho pojednávania zo dňa 14.9.2010. Rada tiež uviedla, že z jej strany nejde o nerešpektovanie právneho názoru NS SR, avšak zákon (ZVR) neumožňuje existenciu dvoch právnych titulov k jednej frekvencii a v uvedených rozsudkoch NS SR nie je uvedené ako postupovať v danej právnej situácii a preto Rada nemala inú možnosť, ako zamietnuť žiadosť navrhovateľa, pretože by konala v rozpore so ZVR. Navrhovateľ je taktiež oboznámený s vyjadrením Telekomunikačného úradu SR, ktoré Rada obdržala dňa 23.6.2010 a z ktorého vyplýva tiež, že nie je možné poskytnutie rovnocenných frekvencií ani frekvencií s odlišnými parametrami. Z uvedených dôvodov žiadala Rada rozhodnutie zo dňa 28.9.2010 potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku navrhovateľa, preskúmal rozhodnutie Rady postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 52 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, spisov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/79/2008, 3Sž/68/2009 ako i 5Sž/33/2005, Nálezu ÚS SR IV.ÚS 102/08-71 zo dňa 31. júla 2008, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a preto rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných

prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd SR s ohľadom na obsah podaného opravného prostriedku posudzoval, či správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky navrhovateľa ohľadne nezákonného hodnotenia dôkazných prostriedkov Radou zisťoval, či príslušné konanie bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený Najvyššiemu súdu SR vyplýva, že Rade bolo dňa 6.12.2004 doručené podanie navrhovateľa, ktorým požiadal o predĺženie platnosti licencie č. R/74 na vysielanie rozhlasovej programovej služby. Z tohto dôvodu Rada začala dňa 6.12.2004 správne konanie č. 371-LO/D-264/2004 vo veci žiadosti o predĺženie platnosti licencie. Správne konanie dňa 21.12.2004 podľa § 19 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. prerušila z dôvodu doplnenia podania. Účastník konania doplnil svoje podanie v dňoch 4.2., 7.2. a 11.2.2005. Rada za účelom zistenia skutkového stavu nariadila pojednávanie dňa 22.2.2005 a následne vydala rozhodnutie R/74/RZŽ/02/2005 zo dňa 22.2.2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2005 po tom, ako bolo preskúmané Najvyšším súdom SR, ktorý rozhodnutie odporkyne svojím prvým rozsudkom č. k. 5SŽ 33/2005-42 zo dňa 21.10.2005 potvrdil. S uvedeným rozhodnutím súdu nebol spokojný navrhovateľ a podal vo veci ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorý vo veci vydal dňa 31.7.2008 Nález č. k. IV.ÚS/102/08-71, ktorým rozhodol, že

- I. právo sťažovateľa navrhovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽ/33/2005 dňa 21.10.2005 bolo porušené,
- II. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽ/33/2005 z 21.10.2005 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie,
- III. vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovelo.

Z obsahu nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že v tomto prípade najvyšší súd nekonal v okolnostiach danej veci podľa zákonom ustanoveného postupu, keď z dôvodu pochybenia Rady v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie mal Najvyšší súd SR postupom podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. rozhodnutie Rady zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, najmä vo vzťahu k posúdeniu zmeškania zákonnej lehoty podľa § 52 ods. 6 v spojení s § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá vyvodila, že zmeškanie uvedenej procesnoprávnej lehoty je možné odpustiť. Aj keď najvyšší súd v uvedenom rozsudku uznal ako dôvodný argument sťažovateľa, o procesnom pochybení Rady, spočívajúcom v nesprávnom zaradení lehoty na podanie žiadosti o predĺženie licencie ustanovenej v § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. medzi lehoty procesnoprávne, nepripisujúc tomuto pochybeniu relevantnú intenzitu, ani žiaden dopad na zákonnosť rozhodnutia Rady, toto rozhodnutie potvrdil, hoci Rada svoje rozhodnutie založila práve na týchto nesprávnych právnych záveroch.

Následne bola vec predložená Najvyššiemu súdu SR, ktorý svojím druhým rozsudkom sp. zn. 5SŽ/79/2008 zo dňa 10.2.2009 zrušil rozhodnutie Rady č. R/74/ZŽL/02/2005 zo dňa 22.2.2005 podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie, rešpektujúc nález ústavného súdu, poukazujúc na ustanovenie § 3 ods. 2 správneho poriadku.

Následne Rada vydala ďalšie rozhodnutie zo dňa 25.8.2009, ktorým opätovne zamietla podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. žiadosť navrhovateľa o predĺženie licencie R/74 z dôvodu nedodania žiadosti o predĺženie platnosti licencie v zákonom stanovenej lehote.

Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 3SŽ 68/2009, senát 3S sa vecným problémom, rozhodujúc o opravnom prostriedku navrhovateľa, zaoberal predovšetkým na strane 9 uvedeného rozsudku, keď k meritu veci uviedol:

Z výroku rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu na podklade opravného prostriedku (§ 250l a nasl. O.s.p. súd zistil, že výrok rozhodnutia odkazuje na ustanovenie § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý však spôsob rozhodnutia v prípade, ak bola žiadosť o predĺženie platnosti licencie

vysielateľa s licenciou doručená rade oneskorene, neupravuje.

Ustanovenie § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. upravuje len procesnú lehotu 30 dní na rozhodnutie rady o podanej žiadosti na predĺženie licencie a odkaz na ustanovenie § 47 citovaného zákona, ktoré sa na rozhodovanie o predĺžení licencie primerane vzťahuje.

Z odseku 5 citovaného ustanovenia § 52 vyplýva, v ktorých prípadoch rada platnosť licencie nepredĺži.

V ods. 6 § 52 zákona č. 308/2000 Z. z. je upravená možnosť súdneho prieskumu rozhodnutia, ktorým rada zamietla žiadosť o predĺženie platnosti licencie, najvyšším súdom.

Zo zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že na konanie o predĺženie platnosti licencie bez ďalšieho nemožno použiť ustanovenie § 48, pretože naň ustanovenie § 52 zákona č. 308/2000 Z. z. neodkazuje, pričom ide ale o ustanovenie zákona, ktoré upravuje samotné procesné konanie o udelenie licencie, ktoré v ods. 5 upravuje spôsob rozhodnutia rady o žiadosti o licenciu o terestriálne vysielanie v prípade, ak bola doručená rade po uplynutí určenej lehoty tak, že rada zamietne žiadosť do 15 dní odo dňa jej doručenia.

Z textu zákona č. 308/2000 Z. z. je možné vyvodiť, že zákonodarcu odkazom v § 52 ods. 4 na aplikáciu § 47 mal zrejme pôvodne na mysli odkaz na § 48 a že prišlo k pochybeniu.

Odhliadnuc od uvedeného, je však v tomto prípade nesporné, že rada vo veci nemohla rozhodnúť postupom podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže neupravuje postup rady v konaní o predĺžení platnosti licencie v prípade, ak žiadosť o predĺženie platnosti licencie nebola oprávnenou osobou podaná v lehote najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie. V tomto prípade žalobca uvedenú lehotu zmeškal. Keďže ide o hmotnoprávnú lehotu, jej odpustenie nie je možné.

V tomto prípade však zákon (priamo, výslovne) nespája so zmeškaním lehoty žiaden následok.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2S rozhodujúci o terajšom opravnom prostriedku navrhovateľa dospel k iným právnym záverom, v dôsledku ktorých je toho názoru, že rozhodnutie Rady je súladné so zákonom.

Podľa § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., vysielateľ s licenciou môže požiadať Radu o predĺženie platnosti licencie, na ktorej základe vysiela. Túto žiadosť vysielateľ s licenciou doručí Rade pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby, najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie.

Podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada rozhodne o predĺžení platnosti licencie do 30 dní od podania žiadosti; na rozhodovanie o predĺžení platnosti licencie sa primerane vzťahuje § 47.

Podľa § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. pri rozhodovaní o udelení licencie je Rada povinná posudzovať a prihliadať na

- a) predpoklady zachovania plurality informácií a mediálnych obsahov,
- b) priehľadnosť vlastníckych vzťahov žiadateľa o licenciu,
- c) priehľadnosť a dôveryhodnosť finančných zdrojov určených na financovanie vysielania,
- d) vyváženosť programovej skladby navrhovanej žiadateľom o licenciu vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb v oblasti vysielania na území, ktoré by malo byť týmto vysielaním pokryté,
- e) prínos žiadateľa o licenciu vo vzťahu k vysielaniu a výrobe programov vo verejnom záujme,
- f) skutočnosť, aby žiadateľ o licenciu nezískal dominantné postavenie na relevantnom trhu,
- g) skutočnosť, aby bola zabezpečená primeraná majetková účasť slovenských osôb a ich zastúpenie v orgánoch spoločnosti, ak je žiadateľom o licenciu právnická osoba so zahraničnou majetkovou účasťou.

Podľa § 52 ods. 5 citovaného zákona, Rada platnosť licencie nepredĺži, ak

- a) sa zmenil plán využitia frekvenčného spektra na vysielanie,
- b) je to nevyhnutné na dodržanie záväzkov medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 52 ods. 6 citovaného zákona, proti rozhodnutiu, ktorým Rada zamietla žiadosť o predĺženie licencie, môže účastník konania podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia Rady. (41/ § 250l - 250s Občianskeho súdneho poriadku).

Z citovaného ustanovenia § 52 ods. 4 a ods. 5 nevyplýva priamo úprava zákonného postupu pre rozhodnutie Rady v prípade, ak je žiadosť o predĺženie platnosti licencie pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby podaná oneskorene, teda po uplynutí hmotnoprávnej lehoty, ktorá vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 1 písm. a) citovaného zákona.

K posúdeniu, či lehota upravená v § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. je lehota procesná alebo hmotnoprávna, senát Najvyššieho súdu SR poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sž 33/2005-42 zo dňa 21.10.2005, ďalej rozsudku NS SR č. k. 3Sž 68/2009-37 zo dňa 11.3.2010, ako aj na Nález Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 102/08-71 zo dňa 31.7.2008 a odlišné stanovisko sudcu Ladislava Orosza v predmetnej veci, ktoré je pripojené k nálezu, pričom jednoznačne dospel k záveru, že v tomto prípade ide o lehotu hmotnoprávnou, keďže povinnosťou vysielateľa s licenciou pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby (§ 52 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.) je, aby žiadosť doručil Rade najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie. Nestačí teda, aby žiadosť v uvedenej lehote bola podaná napr. na poštovú prepravu, pretože zákonodarcu upravil povinnosť žiadateľa o predĺženie platnosti licencie doručiť žiadosť Rade.

V danom súdnom preskúmvacom konaní sa i senát Najvyššieho súdu SR 2S prikláňa k vyššie uvedenému názoru senátu 3S, že lehota zakotvená v ust. § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z., je lehotou hmotnoprávnou. To, že ide o lehotu hmotnoprávneho charakteru, správne ustálil už Najvyšší súd SR vo svojom prvom rozsudku 5Sž/33/2005 zo dňa 21.10.2005.

Z administratívneho spisu Rady vyplýva, že navrhovateľovi bola licencia č. R/74 zo dňa 19.10.1999 vydaná na obdobie platnosti do 28.12.2005. Žiadosť o predĺženie platnosti licencie na dobu 8 rokov odo dňa 29.12.2005 bola doručená Rade 6.12.2004.

Z hľadiska výkladu a aplikácie ust. § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z. je medzi účastníkmi nesporné, že žiadosť navrhovateľa o predĺženie platnosti licencie mala byť doručená Rade v období od 28.4.2004 do 28.5.2004. Skutočnosť, že navrhovateľ podal žiadosť po zákonom stanovenej hmotnoprávnej lehote, je nesporná. Ako správne uvádza Rada, navrhovateľ si toto svoje pochybenie uvedomuje. Táto skutočnosť je zjavná i zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 14.9.2010, kde navrhovateľ poukazuje na určité alternatívne riešenia a uvedomuje si, že príslušnú frekvenciu môže Rada prideliť iba vo výberovom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa senát NS SR 2S nemohol stotožniť s právnym názorom senátu 3S, vysloveným v rozsudku 3Sž 68/2009, v ktorom sa uvádza, „že v tomto prípade zákon č. 308/2000 Z. z. nespája so zmeškaním lehoty žiaden následok“. Naopak senát NS SR 2S sa v plnom rozsahu prikláňa k právnemu názoru senátu NS SR 5S, ktorý už v prvom rozsudku (i napriek tomu, že rozsudok 5Sž 33/2005 zo dňa 21.10.2005 bol zrušený Nálezom ÚS SR) vyslovil právny názor (str. 5 prvý odsek uvedeného rozsudku), že „ďalšie námietky navrhovateľa týkajúce sa výkladu jednotlivých ustanovení zák. č. 308/2002 Z. z. o pripustení predĺženia platnosti licencie navrhovateľa Najvyšší súd SR vyhodnotil ako irelevantné pre toto konanie, lebo márne uplynutie zákonnej lehoty na uplatnenie práva znemožnilo navrhovateľovi tieto námietky uplatniť“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je právne nemožné domáhať sa s úspechom predĺženia platnosti licencie, keď vysielateľ svoju žiadosť doručil Rade po zákonom stanovenej hmotnoprávnej lehote, ktorú

zákonodarca zakotvil v § 52 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z.. Keďže za takejto skutkovej a právnej situácie sa navrhovateľovi ako vysielateľovi na príslušných frekvenciách mala platnosť licencie skončiť (§ 48 ods. 2 ZVR), bolo povinnosťou Rady začať konanie o udelenie licencie na terestriálne vysielanie na príslušných frekvenciách, ktoré sa uvoľnia skončením platnosti licencie doterajšiemu vysielateľovi, ktorá povinnosť vyplýva Rade priamo zo zákona (§ 48 ods. 1, 2, 3, 4 ZVR).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti správne podľa názoru Najvyššieho súdu SR dôvodí Rada i tým že udelenie licencie na terestriálne vysielanie je časovo obmedzeným povolením na využívanie určitej časti frekvenčného spektra, ako obmedzeného zdroja vo vlastníctve štátu, pričom pred skončením platnosti licencie je daná časť frekvenčného spektra uvoľnená do výberového konania, v rámci ktorého sa o časovo obmedzené právo na jej využívanie môže uchádzať ľubovoľný počet subjektov - vrátane pôvodného vysielateľa. Výnimkou z uvedeného postupu je právo vysielateľa požiadať o predĺženie platnosti licencie za podmienok uvedených v ust. § 52 ods. 2 ZVR. Lehota, v ktorej má Rada povinnosť vyhlásiť výberové konanie na uvoľnené frekvencie (§ 48 ods. 2 ZVR) presne nadväzuje na koniec lehoty, v ktorej si musí vysielateľ uplatniť právo na podanie žiadosti o predĺženie platnosti licencie. Taktiež správne dôvodí Rada, že ak vysielateľ splní podmienky podľa § 52 ods. 1 ZVR, tak až vtedy môže podliehať jeho žiadosť posudzovaniu kritérií zakotvených v § 52 ods. 3 ZVR.

Pokiaľ v zmysle predchádzajúcich rozhodnutí NS SR sa Rada zaoberala otázkou, či pri posudzovaní žiadosti podľa § 52 ods. 1 ZVR má Rada diskrečnú právomoc, alebo má Rada posudzovať výhradne skutočnosti stanovené v § 52 ods. 4 ZVR, teda či existuje na predĺženie licencie právny nárok, tak podľa právneho názoru senátu NS SR 2S má Rada pri posudzovaní žiadosti o predĺženie platnosti licencie diskrečnú právomoc a tieto úvahy Rady sú podľa názoru NS SR správne.

Podľa názoru senátu NS SR 2S až pri splnení zákonných podmienok je na predĺženie platnosti licencie právny nárok. To potom znamená, že Rada v rámci svojej diskrečnej právomoci iba skúma, či žiadateľ splnil príslušné podmienky, ktoré sú ako príslušné kritériá zakotvené v § 52 ods. 3 ZVR, teda nepredĺžiť licenciю Rada môže iba z dôvodov taxatívne vymenovaných v zákone. Nemožno však opomenúť i ustanovenie § 52 ods. 4 ZVR, ktoré vo svojej druhej vete odkazuje i na primerané použitie ust. § 47 ZVR, kde sú stanovené i ďalšie kritériá, ktoré by mala Rada v tomto konaní skúmať.

Senát 2S NS SR sa stotožňuje s Radou, že ust. § 47 ZVR je v tomto prípade problematické a že tu skôr mal zákonodarca na mysli odkaz na ust. § 48 a že došlo k legislatívnej chybe. Je preto potrebné súhlasiť s názorom Rady, že ak by sa zrejme táto legislatívna chyba v právnom predpise nevyskytla, tak Rada by bola povinná na základe § 52 ods. 4 s odkazom na § 48 ods. 5 žiadosť navrhovateľa ako podanú po zákonom stanovenej lehote zamietnuť. Najvyšší súd SR vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v Českej republike a jej porovnanie (zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání) si dovoľuje uviesť, že skutočne pri tvorbe ZVR došlo v uvedenej problematike k legislatívnej chybe.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si uplatnil žiadosť o predĺženie platnosti licencie po zákonom stanovenej lehote, je Najvyšší súd SR toho názoru, že potom nebolo dôvodné, aby sa Rada zaoberala skúmaním, či navrhovateľ spĺňa príslušné kritériá pre predĺženie platnosti licencie, pretože Rada by takto mohla postupovať až vtedy, ak by po prvotnom preskúmaní včasnosti žiadosti navrhovateľa skonštatovala, že takáto žiadosť je podaná včas, teda v lehote uvedenej v § 52 ods. 1 písm. a) ZVR.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na Nález ÚS ČR I. ÚS 287/04, kde ÚS ČR riešil otázku zmeny podmienok uplatnenia právnych nárokov majetkovej povahy v oblasti súkromného práva a že pri rozhodovaní veci vychádzal ÚS ČR zo všeobecnej súkromnoprávnej úpravy preklúzie práva podľa § 583 Občianskeho zákonníka, tak senát NS SR 2S považuje túto argumentáciu navrhovateľa za nenáležitú a doslova irelevantnú vo vzťahu k posudzovanému prípadu, o ktorom rozhodla Rada. Najvyšší súd SR považuje za potrebné pre úplnosť veci uviesť, že v posudzovanom prípade ÚS ČR rozhodoval o uplatnení nároku na odmenu advokáta spojený s problémom možnej retroaktivity novej právnej úpravy a ide teda o diametrálne odlišný prípad než ten, ktorý je predmetom preskúmavacieho konania na Najvyššom súde SR v danej veci. Navyiac Najvyšší súd SR považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že nejde

absolútne o analogický prípad, závery ktorého by priliehali na preskúmanú vec podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. Tieto skutočnosti vyplývajú z obsahu Nálezu ÚS ČR I. ÚS 287/04, na ktorý navrhovateľ poukazuje. Najvyšší súd SR sa preto plne stotožňuje s Radou, že v prípade rozhodovania o predĺžení platnosti licencie sa jedná o právo z oblasti verejného práva (nie o subjektívne právo z oblasti práva súkromného), ktoré nemá charakter majetkového práva, ale naopak predstavuje jednu z podmienok na začatie procesu, výsledkom ktorého je vydanie licencie.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že na ustanovenie § 52 ods. 4 nadväzuje ust. § 52 ods. 5 ZVR, kde je obsiahnutý taxatívny výpočet skutočností, za ktorých a len za ktorých Rada zamietne žiadosť o predĺženie licencie, tak Najvyšší súd SR dáva za pravdu Rade, že k takejto interpretácii sa navrhovateľ mohol dopracovať ignorovaním systematického zaradenie odseku 5 v § 52, ktoré ustanovenie je zaradené v ZVR až za ustanovenia, ktoré hovoria o skutočnostiach, ktoré má Rada v rámci konania o predĺžení platnosti licencie posudzovať a že nemožno sa sústreďovať výhradne na gramatický aspekt skúmaných ustanovení, preto takýto formalistický prístup právna teória dávno opustila.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti správne Rada v tejto súvislosti poukázala na prilievavé rozhodnutie ÚS ČR (PL. ÚS 33/97), z ktorého vyplýva, že „Jazykový výklad predstavuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“

Taktiež v danom prípade podľa názoru Najvyššieho súdu SR je právne zaujímavý i Nález ÚS ČR II. 277/99, na ktorý tiež poukazuje Rada, v zmysle ktorého „jsou-li k dispozici dva rovnocenné výklady, z nichž jeden je extenzivní a druhý restriktivní, musí soud zvolit ten z nich, jenž odpovídá dalším metodám výkladu, zejména pak úvaze teleologické.“

Najvyšší súd SR taktiež akceptuje v danom prípade i právne závery z Nálezov ÚS ČR I. ÚS 38/02 a I. ÚS 175/04, ako i I. ÚS 69/09, z ktorých vyplýva, že „nabízi-li sa jak výklad zákona, který vede k popření smyslu zákoné úpravy, tak výklad, který vede k naplnění tohoto smyslu, je racionální a ústavně žádoucí, aby obecná justice zvolila výklad druhý. Takovýmto postupem nijak nezasahuje do výlučné kompetence zákonodárce, ale naopak v souladu s použitím principu objektivního teleologického výkladu, naplňuje účel zákona a presumovanou vůli racionálního zákonodárce“.

Najvyšší súd SR taktiež zastáva názor, že v danom prípade vzhľadom na zistený skutkový stav veci a vyhodnotením príslušných dôkazných prostriedkov a s poukazom na príslušný výklad a právny názor na príslušné ustanovenia ZVR je rozhodnutie Rady v plnom rozsahu súladné so zmyslom a účelom ZVR.

Taktiež podľa názoru NS SR vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v dôvodoch tohto rozsudku si Najvyšší súd SR osvojil i právny názor ústavného sudcu Ladislava Orosza, ktorý správne prejedlikoval vo svojom odlišnom stanovisku výsledok tohto konania, keď okrem iného dôvodil tým, že „sťažovateľ má podľa jeho názoru minimálnu nádej na úspech, a to z toho dôvodu, že žiadosť o predĺženie licencie podal nesporne po lehote ustanovenej § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z.“.

Senát Najvyššieho súdu SR 2S si v plnom rozsahu osvojil uvedený právny názor a je toho názoru, že akýkoľvek iný výklad na príslušnú problematiku by bol skutočne za danej skutkovej a právnej situácie popretím zmyslu a účelu ZVR.

Pre úplnosť veci senát Najvyššieho súdu SR 2S vzhľadom na svoje právne závery v tejto preskúmanej veci si dovoľí poukázať tiež i na príslušnú judikatúru Ústavného súdu SR obsiahnutú v nálezocho sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010 alebo sp. zn. III. ÚS 70/2010 z 1. novembra 2010, z ktorej nesporne vyplýva, že ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom zákona, ale aj zmyslom a účelom zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež si dovoľí poukázať na generálnu interpretačnú a realizačnú klauzulu, ktorá ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (napr. PL. ÚS 15/98).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti senát Najvyššieho súdu SR 2S zastáva ten právny názor, že Rada pokiaľ rozhodla o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o predĺženie platnosti licencie podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., neporušila zákon č. 308/2000 Z. z.. Naopak pri nedostatku právnej úpravy v zákone č. 308/2000 Z. z. takýto výrok Rady je len logickým vyústením do racionálnej a správnej aplikácie predovšetkým metódou logického, systematického, ako i teleologického výkladu danej právnej normy, pretože takýto racionálny postup v rámci rozhodovacej činnosti Rady vychádza nesporne i z hľadiska systematického usporiadania zákona č. 308/2000 Z. z.. Keďže z ust. § 52 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že povinnosťou Rady je o predĺžení platnosti licencie doterajšieho vysielateľa rozhodnúť do 30 dní, tak pri aplikácii zásady a contrario (pri nedostatku príslušnej právnej úpravy v zák. č. 308/2000 Z. z.) mohla potom Rada aplikovať na svoju rozhodovaciu činnosť na zamietnutie žiadosti navrhovateľa o predĺženie platnosti licencie, tú istú právnu normu, teda ust. § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., keďže rozhodovala o zamietnutí príslušnej žiadosti navrhovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky pri aplikácii ust. § 250q ods. 2 Os..p. napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil.

Najvyšší súd SR zároveň zaviazal navrhovateľa ako neúspešného účastníka k povinnosti zaplatiť súdny poplatok v zmysle ust. § 2 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ vo veci úspech nemal a Rade ako správneho orgánu náhrada trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.